

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่ปี ค.ศ.1980 เป็นต้นมา วิธีสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) ถือได้ว่าเป็นวิธีสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมและความสนใจจากนักการศึกษา ผู้วิจัย และผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากในการนำมาใช้สอนเขียนภาษาอังกฤษเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียน (ถวิล สอนใจ, 2534, หน้า 10) โดยผู้วิจัยหลายท่านทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการเขียนแบบเน้นกระบวนการ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สามารถยืนยันได้ว่าวิธีสอนแบบนี้มีประสิทธิผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งในบริบทของการเรียนภาษาที่หนึ่ง (Adams, 1997; Beason, 1993; Bruno, 1984; Gonzales, 1995; Hayes, 1987) ภาษาที่สอง (Anderson et al., 1992; Berg, 1998; Diaz, 1985; Raimes, 1985; Zamel, 1983) และภาษาต่างประเทศ (New, 1995; จักรภพ วิชัยพันธ์, 2539; นิธิดา อติภัทรนันท์, 2539; พิมพันธ์ เวสสะโกศล, 2533; พูนรัตน์ แสงหนุ่ม, 2538; วชิรี สาริกบุตร, 2541; สมศรี ธรรมสาร โสภณ, 2535)

สาเหตุที่วิธีสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการได้รับความนิยมก็เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่ให้ความสำคัญต่อวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการค้นหาข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการเขียน การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน การวางแผนการเขียน รวมทั้งการคำนึงถึงผู้อ่านงานเขียนด้วย นอกจากนี้ยังเป็นวิธีสอนที่ให้โอกาสผู้เขียนได้ย้อนกลับไปทำซ้ำในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งที่ผ่านไปได้ (Recursive) เพราะขั้นตอนต่างๆ ที่ประกอบกันในรูปของกระบวนการเกิดขึ้นอย่างคาบเกี่ยวกัน และมีได้แยกจากกันอย่างเด็ดขาด (พิมพันธ์ เวสสะโกศล, 2533, หน้า 11)

สำหรับกระบวนการที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการนี้ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนสร้างความคิดเห็นและค้นหาข้อมูลต่างๆ ที่จะเสนอในงานเขียน ตลอดจนการวางแผนจัดเรียงข้อมูลที่จะนำเสนอในงานเขียน 2) ขั้นการเขียน (Writing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนแปลความคิดออกมาในงานเขียนที่เป็นฉบับร่าง (Draft)

3) ชั้นหลังการเขียน (Postwriting) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปรับแก้งานเขียนทั้งในระดับเนื้อหาและการใช้ภาษา เพื่อให้ได้งานเขียนที่เหมาะสมถูกต้องชัดเจน (Kelly, 1984, pp. 80-84)

จากขั้นตอนต่างๆที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการดังกล่าว จะเห็นได้ว่าแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Writing as a process) จะแตกต่างจากแนวการสอนเขียนแบบเน้นผลงาน (Writing as a product) ในขั้นการให้การตอบสนองหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับ(Feedback) ต่องานเขียน กล่าวคือ การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการจะให้ความสำคัญกับการตอบสนองต่องานเขียนในระหว่างกระบวนการ ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทบทวนเพื่อทำการปรับปรุง และแก้ไขงานเขียน (Revision) ต่อจากนั้นผู้สอนจึงจะประเมินผลงานเขียน ในขณะที่การสอนเขียนแบบเน้นผลงานจะให้ข้อมูลย้อนกลับพร้อมกับประเมินคุณภาพของงานเขียนทันทีที่ผู้เรียนเขียนเสร็จ ซึ่งมักจะพบข้อผิดพลาดจำนวนมากทั้งในด้านเนื้อหาและการใช้ภาษาเนื่องจากผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะปรับแก้งานเขียนนั้นอีกครั้งหนึ่ง (วิชชุดา สุธีสร, 2532, หน้า 4)

ในงานวิจัยของ Krashen (1984,p.11) ได้กล่าวไว้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนเนื่องจากผู้เขียนได้รับการตอบสนองต่องานเขียน และมีโอกาสศึกษาจุดบกพร่องเพื่อทำการปรับแก้งานเขียนให้มีคุณภาพมากขึ้น ในขณะที่ Beason (1993, pp.396-397) ได้พบว่าผู้เรียนทั้งในระดับมัธยมปลายและอุดมศึกษาได้ปรับปรุงและพัฒนางานเขียนของเขาตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ สำหรับFreedman (1987, pp.4-5) ได้อธิบายถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนว่าเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้อ่านที่มีต่องานเขียน ไม่ว่าจะป็นในรูปของปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหรือทางการเขียนระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนหรือเพื่อนเพื่อตอบสนองต่องานเขียนแต่ละฉบับ ส่วน Keh (1990, p.294) ได้ให้ความหมายของข้อมูลย้อนกลับว่าเป็นตัวป้อนเข้า (Input) ที่ผู้อ่านให้แก่ผู้เขียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการปรับแก้งานเขียน ซึ่งวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนนั้น Ferris (1997,p.125) ได้เสนอว่าสามารถทำได้หลายวิธี เช่น กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนเป็นกลุ่ม (Peer response group or Peer review activity) การสนทนาระหว่างครูกับนักเรียน (Teacher-Student conference) การให้คำวิจารณ์โดยการบันทึกเสียง (Audiotaped commentary) การเขียนวิจารณ์ (Written comment) เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า นอกจากผู้สอนจะเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับแก้งานเขียนของผู้เรียนได้แล้ว เพื่อนนักเรียนด้วยกันก็สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่กันได้โดยใช้กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อน ซึ่งนับว่าเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์และได้รับความนิยมมากขึ้นในการสอน

เขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Mendonca and Johnson, 1994, p. 745) กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนนี้เป็นกิจกรรมหนึ่งในขั้นหลังการเขียน ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนของการแลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียนร่างฉบับที่หนึ่งที่เน้นการอ่านเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับด้านเนื้อหาที่เหมาะสม และขั้นตอนการแลกเปลี่ยนกันอ่านร่างฉบับที่สองที่เป็นการอ่านเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับด้านไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ โดยใช้แบบแสดงความคิดเห็นจากการอ่านที่ครูเตรียมไว้เพื่อเป็นแนวทางในการให้ข้อมูลย้อนกลับ การตอบสนองต่องานเพื่อนนี้ยังส่งผลดีต่อผู้อ่านด้วย เพราะผู้อ่านสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนได้จากงานของเพื่อนมากยิ่งขึ้น จากการที่เขาได้อ่านงานเขียนของผู้อื่นในเชิงวิเคราะห์ (Raimes, 1983, pp.148-149)

นอกจากนี้ในงานวิจัยของนิธิดา อติภทรนันท์ (2539, หน้า 53-54) ยังได้กล่าวไว้ว่าการที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อนในการแลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียน และแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงงานเขียนให้สมบูรณ์ดียิ่งขึ้นในการทำกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ และเห็นแนวทางการเขียนของเพื่อน เป็นการก่อให้เกิดบรรยากาศท้าทายและแข่งขันในตัวของนักเรียนและระหว่างเพื่อน และการที่นักเรียนมีผู้อ่านงานเขียนมากจะทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้น หรือเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนพัฒนางานเขียนให้ดียิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ในขณะเดียวกันกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนยังส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านสติปัญญาและสังคมของผู้เรียนด้วย ในบริบทของการเรียนการสอนภาษาที่หนึ่งมีผู้วิจัยหลายท่านได้เสนอว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน (Peer interaction) ที่เกิดขึ้นในกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนนั้นส่งผลดีทางด้านสติปัญญา เนื่องจากปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงบทบาทเชิงปฏิบัติ (Active role) ได้มากขึ้นในการเรียนรู้ (Mendonca and Johnson, 1994, p.746) Cazden (1988, p.126) อธิบายลักษณะของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนว่าเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความคิดใหม่อีกครั้งหลังจากได้พิจารณาปฏิภริยาของเพื่อน และช่วยก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชิงการสนทนากับผู้อ่านโดยอาศัยการให้และรับข้อมูลย้อนกลับ จากแนวคิดของ Vygotsky (1978 cited in Mendonca and Johnson, 1994, p.746) ที่กล่าวว่า การใช้ภาษาไม่ว่าในรูปของการเขียนหรือการพูดเป็นการแสดงออกทางสังคม (Social act) ดังนั้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่เกิดขึ้นในกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนจึงนำมาซึ่งแนวคิดทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคมของภาษาที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสื่อความหมายระหว่างกันในบริบทของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) นอกจากนั้น Brief

(1984, p.642) ยังได้กล่าวไว้ว่าการเขียนมีความสัมพันธ์กับการสนทนาในแง่ที่ว่าแนวทางที่ผู้เรียนพูดคุยกันนั้นจะกำหนดแนวทางที่เขาคิดและเขียนด้วยเช่นกัน

ในการสนับสนุนงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาที่หนึ่งดังกล่าวข้างต้น นักวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่สองกล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนเป็นการแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งของการสอนเขียนภาษาที่สองที่มีประสิทธิภาพ (Mendonca and Johnson, 1994, p.746) โดย Mangelsdorf (1989, p.143) ได้เสนอว่าโดยทั่ว ๆ ไปปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนช่วยให้ ผู้เรียนภาษาที่สองสื่อสารเกี่ยวกับความคิดของเขาได้ และช่วยส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้อีกประการหนึ่ง นอกจากนั้นเขายังกล่าวว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากผู้อ่าน (Audience) เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองเนื่องจากผู้เรียนได้มีโอกาสทดสอบและปรับปรุงสมมติฐานเกี่ยวกับภาษาที่สองในบริบทที่มีความหมาย (Meaningful context) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่เกิดขึ้นในกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนจะให้แนวทางแก่ผู้เรียนในการค้นพบและนำเสนอความคิดของเขาได้มากขึ้น รวมทั้งช่วยในการค้นหาคำที่เหมาะสมในการถ่ายทอดความคิดเหล่านั้นออกมา ตลอดจนช่วยให้ ผู้เรียนได้เจรจา (Negotiate) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อ่านด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นจุดสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองและการเจริญเติบโตทางสติปัญญาของผู้เรียน

นอกจากประโยชน์ของกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนดังกล่าวข้างต้นยังมีนักการศึกษาและผู้วิจัยอีกหลายท่านที่กล่าวถึงประโยชน์และข้อดีของกิจกรรมดังกล่าวไว้ (Brumfit, 1983, pp. 57-58; Edge, 1989, p. 53; Mittan, 1989, pp. 209-211) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันในการแก้ไขข้อผิดพลาดให้แก่กัน และการพูดคุยกันยังช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองด้วย
2. การให้ความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียนเป็นการช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการที่จะมองเห็นข้อผิดพลาดของตนเอง เพราะเป็นการยากที่ผู้เรียนจะค้นพบข้อผิดพลาดด้วยตนเอง
3. เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้รับรู้ถึงปฏิภริยาและการตอบสนองจากผู้อ่านที่มีอยู่จริง (Authentic reader)
4. การค้นพบข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้อื่นจะเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนของตน

5. จากการที่ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้อ่านงานเขียนของกันและกันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและรับรู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

6. การได้อภิปรายและรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่กว้างขึ้นและนำไปใช้ในงานเขียนของตนได้

7. การได้ตอบสนองต่องานเขียนของเพื่อนในเชิงวิเคราะห์ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดเชิงวิเคราะห์ (Critical thinking) ที่สามารถนำมาใช้กับงานของตนได้

8. ผู้เรียนจะเพิ่มความมั่นใจมากขึ้นหรือรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของตนน้อยลง เนื่องจากเขาได้เห็นว่าคุณก็มีความยากลำบากในการเขียนเช่นกัน

9. ช่วยให้ครูไม่เสียเวลาในการอ่านของผู้เรียนที่มีจำนวนมากทำให้มีเวลาที่จะใช้ในการพัฒนาการสอนได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อผู้เขียนได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานเขียนจากเพื่อนภายหลังจากการทำกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนแล้วก็นำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ประกอบการพิจารณาในการปรับแก้งานเขียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยงานวิจัยจำนวนมากสามารถยืนยันได้ถึงประโยชน์ของกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนที่มีต่อผู้เรียนในการพัฒนาความสามารถทางการเขียน และการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น งานวิจัยของ Fowler (1980, p. 4934-A) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการอ่านและการแสดงความคิดเห็นต่อเรียงความโดยเพื่อนนักเรียน โดยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นปีสุดท้ายในโรงเรียนมัธยมศึกษาใน Mid-West-City จำนวน 470 คน ผลปรากฏว่านักเรียนมีความยินดีและมีแรงจูงใจที่จะให้เพื่อนอ่านและแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของตน และมีความเชื่อว่าการได้ทำงานร่วมกับเพื่อนทำให้ได้ประสบการณ์ในการเรียนรู้

ในงานวิจัยของ Mendonca and Johnson (1994, pp. 745-769) ได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการเจรจาระหว่างผู้เรียนในกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อน และศึกษาถึงวิธีการปรับแก้งานเขียนของผู้เรียน โดยทำการศึกษากับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 12 คน พบว่าในขณะที่ทำ กิจกรรมดังกล่าวผู้เรียนมีการถาม การอธิบาย การให้ข้อเสนอแนะ การกล่าวซ้ำ และการตรวจความถูกต้องด้านไวยากรณ์ให้แก่กัน และผู้เรียนได้ทำการปรับแก้งานเขียนโดยเลือกใช้คำวิจารณ์จากเพื่อนมาประกอบในการปรับแก้ จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่าผู้เรียนเห็นประโยชน์ของกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนอย่างมาก ส่วน Gere and Stevens (1985, pp. 85-105) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการให้การตอบสนองทางวาจาต่องานเขียนเป็นตัวกำหนดการปรับแก้งานเขียนของผู้เรียน

หรือไม่ โดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผู้เรียนได้ถูกกระตุ้นโดยเพื่อนเพื่อให้ทำการขยายความและให้ข้อมูลเพิ่มเติมในงานเขียน และผู้เรียนบางคนได้รวมเอาข้อแนะนำมาใช้ในการปรับแก้งานเขียนด้วย

ในประเทศไทยมีผู้วิจัยที่สนใจทำการศึกษากลับเกี่ยวกับการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการหลายท่านทั้งในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา เช่น สมศรี ธรรมสารโสภณ (2535) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการกับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ เช่นเดียวกับนิธิตา อติภักทรนันท์ (2539) ที่ทำการศึกษากับความคำนึงถึงผู้อ่านที่มุ่งหมายและการทำงานร่วมกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อดูผลของการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ ในขณะที่วัชรวิ สาริกบุตร (2541) ได้ทำการศึกษาผลของกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับ-เสริมที่มีต่อคุณภาพของงานเขียนและการตรวจงานเพื่อน โดยผู้วิจัยทั้ง 3 ท่านนี้ได้ใช้กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนในขั้นหลังการเขียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับที่จะนำไปใช้ในการปรับแก้งานเขียน ซึ่งผลการวิจัยที่ได้ก็สอดคล้องกันคือ ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ และได้ร่วมกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนของตนได้ และมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนเขียนแบบเดิม

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เขียนในขณะทำกิจกรรมการตรวจงานเพื่อน และการปรับแก้งานเขียนของผู้เรียนเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน และเป็นแหล่งทรัพยากรทางการสอนที่มีคุณค่าเพราะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพงานเขียนของตนได้ รวมทั้งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนด้วย (Beason, 1993, p.396; Low Pik Ching, 1991, p. 69) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการที่ผ่านมาจะยืนยันได้ว่าการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน และการมีโอกาปรับแก้งานเขียนจะส่งผลดีต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียน แต่การศึกษาวิจัยที่จะชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนแบบใดที่จะมีประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำไปใช้ในการปรับแก้งานเขียนเพื่อพัฒนาคุณภาพของงานเขียนของผู้เรียนนั้น มีผู้สนใจศึกษาเพียงเล็กน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการสอนเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่มีผู้ทำการศึกษามากที่สุดและประโยชน์ของการสอนแบบเน้นกระบวนการและกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อน รวมทั้งการศึกษาเทคนิคการตรวจงานเขียนของครูเท่านั้น แต่ไม่มีการทำการศึกษาวินิจฉัยเพื่อให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งและชัดเจนถึงประเภทของข้อมูลย้อนกลับที่นักเรียนให้แก่เพื่อน

การใช้ประโยชน์ของข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในการปรับแก้งานเขียน ตลอดจนกระบวนการปรับแก้งานเขียนและคุณภาพของงานเขียนของนักเรียน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนแบบใดที่นักเรียนนำไปใช้เพื่อช่วยในการปรับแก้งานเขียน รวมทั้งศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการปรับแก้งานเขียนและคุณภาพของงานเขียนของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนในการวิจัยครั้งนี้ โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยคาดว่ามีความสามารถทางภาษาในชั้นสูงพอที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนแบบเน้นกระบวนการ และการทำกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนในกระบวนการวิชาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนที่นักเรียนให้แก่เพื่อน
2. เพื่อศึกษากระบวนการปรับแก้งานเขียนของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาคุณภาพของงานเขียนของนักเรียนเมื่อได้รับการปรับแก้

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายวิชาศิลป์-ภาษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายวิชาศิลป์-ภาษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่านเขียน (อ 025) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ซึ่งผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างมา 9 คน โดยการเลือกจากนักเรียนที่ทำการปรับแก้งานเขียนเรื่องความเรียงแรกอย่างเห็นได้ชัด เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อนในการสอนเขียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียน
2. นักเรียนได้ทราบและเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการตอบสนองต่องานเพื่อนและวิธีการปรับแก้ งานเขียน
3. เป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรมที่จูงใจและส่งเสริมให้นักเรียนมีความสนใจ และมีโอกาสในการทำกิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อน และการปรับแก้งานเขียน
4. เป็นการส่งเสริมทักษะทางสังคมควบคู่กับทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการตอบสนองต่องานเพื่อน หมายถึง กิจกรรมในชั้นหลังการเขียนที่ผู้เรียนทำหน้าที่เป็นผู้อ่านงานเขียนของเพื่อน โดยแสดงความคิดเห็นด้านเนื้อหาในการอ่านครั้งที่ 1 และแสดงความคิดเห็นด้านการใช้ภาษาและกลไกทางการเขียนในการอ่านงานครั้งที่ 2 โดยใช้แบบแสดงความคิดเห็นจากการอ่านที่ครูกำหนดให้ประกอบการพิจารณา เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนได้อย่างรวดเร็ว และตรงประเด็น

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียน หมายถึง ข้อมูลย้อนกลับแต่ละประเภทที่นักเรียนให้ต่องานเขียนของเพื่อนทั้งด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการเขียนคำวิจารณ์และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับงานเขียนของเพื่อนในที่ว่างที่กำหนดให้ในงานเขียนร่างฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ของงานเขียนแต่ละเรื่อง รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากแบบแสดงความคิดเห็นจากการอ่านงานเขียนของเพื่อนที่ครูแจกให้ด้วย

3. กระบวนการปรับแก้งานเขียน หมายถึง ขั้นตอนและวิธีการที่นักเรียนทำการปรับแก้งานเขียนของตนภายหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนแล้ว ประกอบด้วย การเลือกใช้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนแต่ละประเภทมาช่วยในการปรับแก้งานเขียน เหตุผลที่นักเรียนเลือกใช้หรือไม่ใช้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน แหล่งข้อมูลอื่นที่นักเรียนนำมาใช้ในการปรับแก้งานเขียน วิธีการปรับแก้ ระดับของภาษาที่ปรับแก้ และวัตถุประสงค์ของการปรับแก้งานเขียน โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างงานเขียนร่างฉบับที่ 1 กับงานเขียนร่างฉบับที่ 2 และฉบับสุดท้ายของเรียงความแต่ละเรื่อง รวมทั้งการวิเคราะห์ตามแบบการวิเคราะห์การปรับแก้งานเขียนของ Falvey (1993)

4. คุณภาพของงานเขียน หมายถึง คะแนนของงานเขียนที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากที่นักเรียนทำการปรับแก้แล้ว โดยการศึกษาดูพัฒนาการของคะแนนที่ได้จากงานเขียนร่างฉบับที่ 1 กับคะแนนของร่างฉบับที่ 2 และฉบับสุดท้ายของเรียงความแต่ละเรื่องของนักเรียน

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายวิชาศิลป์-ภาษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ลงเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542